

השבוע ליווינו למנוחת נולמים

את חברתנו גרטה אקשטיין ז"ל

תהי נשמה צרורה בצרור החיים

גרטה אקשטיין אייננה

גרטה, חברתנו היקרה, נפרדים אנו מזמן בזעם רב. את, חברתנו הותיקת, בהגיעך עד גיל 81, התמודדת בנסיבות חייך באומץ ובדבקות.

* *

*

גרטה נולדה בעיר אסן שבגרמניה למשפחה הריצ' המסורתית. שם היא הצטרפה לתנועת הציונית-חגוצית, הא.פ.ד. (A.P.D.) – "מכבי הצעיר". משפחתה הרשותה לה להצטרף אל קבוצת הבחוורים בהשתתפות החקלאות בחוות "אלט-קרבה" ולעלוות איתם ארצה. מקומות המשפחה היו, לאחר מיגור המשטר הנאצי, יתאחדו איתמה שכית בגרמניה. אך כולם נספו בשואה. רק היא, גרטה, זכתה לחיים של יצירה בבניין ארצנו בקרב חבריו קבוצתנו.

גרטה עלתה ויוצאה עם הגרעין לקבוצת דגניה א' ב- 1936. רק עוד בחורה אחת הייתה אליה, שתי בנות יחידות היו בין כל הבחוורים. שם ספהה, יחד עם המייסדים הצעירים של גרעין "טעינו", את ערכיו חify השיתוף. לאחר שנה, במרץ 1937, ייסדה עם גרעין הראשונים בחולות כפר ביל"ו את "פלוגת העבודה" שלנו ליזד רחובות. כפועלת שכיריה יצאה לעבודה בפרדסים.

מלאת שמחת חיים הייתה גרטה. אופסימית, בעלה יודמה ובעלת טעם טוב. הקפידה תמיד על מלבושה הנאה ועל הופעתה המטופחת, אהבה לזרקוד בקצב ולהציג. שימחה מילאה את ליבה לקרה בכל חג פורים והופעותיה בו. בימים של "חומה ומגדל" נחלצה ועבדה בכל עבודה נחוצה וקשה. שנים רבות עבדה בכל ליבה במטבח. בישלה תקופות ארוכות מאכלי הדיאטה, תוך לימוד הכללים המדעיים. כל אלה ביצעה במסירות רבה וביחס אישי לכל חבר וחברה. לאחר יציאתה מהמטבח המשיכה גרטה שנים רבות לגח במטפיה.

בתכנית המלבבת המתעדת אותה בויידיאו, תארה בוחן את הרפקתאותה המרתתקת ב- 1936. הימים בהם החלו מאורעות הדמים בארץ. בהליכותיה הארוכות לעובדות הקטיף חסכה את הפרוטות של דמי הנסיעה וכוס הסודה, במשרהusk
לקנות שמלת בתל-אביב.
ואיך גייסה צווארון ושרוולי חולצה בהעדר מגחץ פחם? היא החיליקה אותו על ציגרינדר חם של מנורת נפש באוהלה, וכך הייתה מלובשת למשעי.

גרשה ואקי ייחדי ייסדו את משפחתם. אם מסורה הייתה ליילדיה, אוקי, איין זדילה, שכולם נישאו והקימו משפחות משליהם. גרשא ננתנה מהם ומתשעת נכדיה וננדותיה בכאוה רביה.

גרשה תהירה ותישאר סול לדור הטויסדים של קבוצתנו.

יהיה זבירה ברוד.

שולמית קוגלמן

דברים ליד קבורה

אי-זה יסתימו משעל' גנים
ונפרח אילת - השחר בצהר
יבואנו. פתאום ריח טל של רנים
מעולם תמים חין ופה תאר.
ג. גולדברג